SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI. No. 65. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, APRIL 7, 1994. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 7-го КВІТНЯ 1994. Ч. 65. РІК CI.

В УКРАЇНІ ПРОХОДИТЬ ДРУГА ТУРА ВИБОРІВ

Київ (УНІАР, УНІАН). — Тут 2—3-го квітня у 34-ох округах проведено другу туру виборів до Верховної Ради України. Участь у голосуванні взяли понад 60 відсотків виборців, але не всі кандидати отримали достатню кількість голосів, тому у п'ятьох округах доведеться провести вибори повторно. Мандат депутатів Верховної Ради України у другій турі вибороли:

1. Володимир Щербань, заступник голови Донецького міськвиконкому (78.4%);
2. Георгій Мозер, генеральний директор акціонерного товариства, член КПУ, Житомирщина;
3. Адам Чікало, військовослужбовець, Житомирщина;
4. Володимир Яценко, депутат України попереднього скликання, Житомирщина;
5. Валентина Семенюк, співпрацівниця районної державної адміністрації, Житомирщина;
6. Сергій Мосійчук, голова колгоспу, Житомирщина;
7. Григорій Сидоренко, директор об'єднання „Крок" у Коростишеві, Житомирщина;
8. Микола Рудченко, представник Президента в Малинському районі, Житомирщина;
9. Віктор Кальник, заступник міністра економіки України, Житомирщина;
10. Василь Костицький, НРУ, Івано-Франківщина;
11. Олександер Мороз, Соціялістична Партія України, Київщина;
12. Богдан Бойко, НРУ, Тернопільщина;
13. Петро Дідик, безпартійний, голова Ізюмської Міської Ради, Харківщина;
14. Олександер Чупахін, Соціялістична Партія України, Харківщина;
15. Микола Биченко, КПУ, Харківщина;
16. Віктор Суслов, безпартійний, радник виконуючого обов'язки прем'єр-міністра України;
17. Володимир Пустовойтовський, директор заводу залізобетонних конструкцій, член КПУ, Харківщина;
18. Броніслав Райковський, адвокат, КПУ, Харківщина;
19. Владлен Карасик, генеральний директор Асоціяції „Харківцукор", брат міністра сільського господарства Юрія Карасика, Харківщина;
20. Борис Ольховський, безпартійний, доцент Української Юридичної Академії, Харківщина;
21. Анатолій Косолапов, безпартійний, голова Асоціяції сільських господарств міста Первомайське, Харківщина;
22. Олександер Бандурка, безпартійний, начальник Управління внутрішніх справ Харківської області;
23. Олексій Бережний, директор радгоспу, Харківщина;
24. Олександер Кудревич, безпартійний, голова колгоспу, Харківщина;
25. Василь Іванв, робітник заводу „Серп і молот", Харківщина;
26. Валентина Гошовська, заступниця представника Президента, Харківщина;
27. Володимир Бортник, депутат Верховної Ради попереднього скликання, Хмельницька область;
28. Віктор Роєнко, голова колгоспу, Черкащина;
29. Юрій Карасик, міністер сільського господарства України, Черкащина.

Серед обраних 29-ох депутатів є сім депутатів Верховної Ради попереднього скликання. Член УРП Олесь Шевченко програв проти голови політради Соціялістичної Партії України Олександра Морозова. Голова Християнської Демократичної Партії України Віталій Журавський програв проти представника Президента в Малині Миколи Рудченка.

Створюється Народний Інститут Ґеноциду України

Київ (УНІАР). — Тут 31-го березня в Будинку Вчителя відбулося засідання Української Всесвітньої Координаційної Ради під головуванням Івана Драча. Учасники засідання обговорили питання про створення Народного Інституту Ґеноциду України.

У дискусії взяли участь: віцепрем'єр-міністер України Микола Жулинський; голова Координаційного Комітету Допомоги Україні; президент Українського Інституту Америки, член УВКР Володимир Баранецький; голова Фундації ім. Івана Багряного д-р Анатолій Лисий з Міннеаполісу, ЗСА; голова правління Українського Фонду Миру, письменник Юрій Бедзик; політологи, журналісти, представники громадських організацій.

До Організаційного комітету для створення науково-дослідного центру увійшли відомі громадські і державні діячі, народні депутати України, науковці, представники діяспори. Очолив комітет д-р Джеймс Мейс.

Народний Інститут Ґеноциду України за задумом повинен займатися дослідженням ленінсько-сталінського терору, голодомору 1932—33 років, голокосту, репресій проти так званих „покараних" народів, в тому числі кримських татар. Окрім науково академічних досліджень, він збиратиме свідчення очевидців. Плянується, що інститут матиме музейний комплекс, документальний центр, бібліотеку.

Пожертви на цю благодійну справу можна надсилати на рахунок УВКР ч. 1700248 (карбованцевий) і ч. 60707511 (валютний) МФО 300142 в Українському інвалютному банку з приміткою „Для Інституту Ґеноциду".

Створено Українсько-японський комітет

Київ (УНІАР). — Тут 22-го березня відбулося перше засідання спільного Українсько-японського комітету співпраці у ліквідації ядерної зброї. Комітет створено відповідно до угоди про співпрацю з цих проблем між урядами двох держав з 2-го березня цього року.

Представником України до складу комітету призначений заступник міністра машинобудування, військово-промислового комплексу та конверсії Валерій Павлюков. Японію представляє амбасадор цієї держави в Україні Сьодзі Суедзава. Директором технічного секретаріяту став співпрацівник Міністерства закордонних справ Японії Тошіюкі Кавакамі.

На засіданні комітету обговорено основні напрямки надання допомоги Україні з боку Японії. Японська сторона підкреслила, що в кінці березня її уряд виділить гроші для фінансування програми ліквідації стратегічної ядерної зброї. В. Павлюков підтвердив необхідність комплексної допомоги, в тому числі професійної підготови колишніх військовослужбовців, створення для них додаткових місць праці на підприємствах військово-промислового комплексу, що підлягають конверсії, а також у будівництві житла. Домовлено, що Україна найближчим часом запропонує Японії конкретні проєкти щодо здійснення такої допомоги.

Л. Рудницького і В. Маркуся обрано академіками України

Ню Йорк (НТШ). — Канцелярія Наукового Товариства ім. Шевченка отримала офіційне повідомлення від Академії Наук України, що на загальних зборах АН України, які відбулись 23-го березня 1994 року у Києві, обрано іноземними дійсними членами-академіками провідних діячів Наукового Товариства ім. Шевченка проф. д-ра Леоніда Рудницького та проф. д-ра Василя Маркуся.

Проф. Рудницький є головою американського НТШ і президентом Головної ради НТШ, а проф. Маркусь є головою Історично-філософічної секції НТШ і головним редактором Енциклопедії Української Діяспори (ЕУД).

Росія порушує попередні договори

Вашінґтон. — Як інформує аґентство Ассошіейтед Пресс, покликуючись на розвідувальні джерела, Росія, виводячи свої війська зі Східньої і Центральної Европи, не розформовує їх, а посилює ними збройні формації вздовж північних і південних кордонів. Це викликає поважне занепокоєння сусідів Росії, а також членів НАТО.

Адміністрація президента Билла Клінтона у зв'язку з цим намагається зрозуміти справжній сенс сучасної російської геополітики. Чи здатна ця країна стати нормальним партнером З'єднаних Стейтів, чи й надалі вона залишиться їхнім противником, покищо замаскованим реформаторською ідеологією?

Російська сторона пояснює підозрілу концентрацію своїх військ „недосконалістю" договорів, підписаних в горбачовський період, і необхідністю збільшити свою військову присутність на Північному Кавказі та в Середній Азії — в так званих „гарячих точках" колишньої совєтської імперії. Чимало західніх дипломатів готові знову повірити Росії, однак серед аналітиків є й скептики, які передбачають, що Москва неодмінно посилить мілітарний тиск на республіки колишнього Совєтського Союзу, в тому числі й на прибалтійські держави. А це означатиме, що будуть заторкнуті інтереси скандинавських країн, а на півдні — Туреччини, яка також є членом НАТО.

Англійські консерватисти вимагають резиґнації Дж. Мейджора

Лондон. — Як інформує аґентство Ассошіейтед Пресс, 70 депутатів парляменту від Консервативної партії вважають, що теперішній британський прем'єр-міністер Джан Мейджор повинен зрезиґнувати. Виступаючи в телевізійній програмі, член парляменту Тоні Марлов сказав, що його партія більше не може терпіти Дж. Мейджора на пості лідера, оскільки він цілком втратив довір'я її керівництва і рядових членів. Ці самі звинувачення Т. Марлов повторив на черговому засіданні парляменту, закликавши прем'єра зрезиґнувати добровільно. До цього заклику приєдналися ще декілька депутатів парляменту після того, як Дж. Мейджор повідомив, що його уряд має намір поступитися перед тиском Европейського союзу і проголосувати за нові правила Спільного ринку, які скасовують для його членів право вета. Таким правом, як відомо, в минулому році скористалася Франція, коли гальмувала підписання генеральної міжнародної угоди в питаннях торгівлі і тарифів, домагаючись американських поступок.

Спостерігачі годяться в тому, що несподіваний виступ групи консерватистів у парляменті ще раз засвідчує розкол у рядах партії, який виник через наставлення до єдиної Европи, тобто через те питання, що спричинило резиґнацію Марґарет Тачер. Перед підписанням Маастріхтської угоди група її противників з числа консерватистів налічувала 30 осіб, тепер їх вже 70 і з кожним днем кількість збільшується.

Лондонська газета „Таймс" стверджує, що теперішні настрої в партії консерватистів неминуче приведуть до резиґнації прем'єра. Газета навіть передбачає час відходу Дж. Мейджора — травень або червень, коли в Англії відбуватимуться вибори до місцевих органів влади і до парляменту, які консерватисти мусять програти.

ЗСА ВІДМОВИЛИСЯ ВІД ВТРУЧАННЯ У БОСНІЙСЬКИЙ КОНФЛІКТ

Вашінґтон. — Як інформує агентство Ассошіейтед Пресс, секретар департаменту оборони З'єднаних Стейтів Вілліям Перрі заявив, що американські вояки не допоможуть мусулманським силам в районі міста Горажди, яке тепер перебуває під безперервним сербським обстрілом. Місто з населенням 65,000 осіб є одним з шести мусулманських анклявів на сході Боснії, які ООН визначила як „райони безпеки". Всі вони перебувають під захистом міжнародних миротворчих сил.

НАТО висловило готовість заатакувати з повітря сербські артилерійські позиції довкола Сараєва, якщо серби не відведуть свої гармати, як це перебачає відповідне домовлення.

Декілька чільних представників колишньої адміністрації Дж. Буша висловили здивування з приводу прямолінійної заяви В. Перрі, оскільки вона, властиво, розв'язує руки сербам, що домагаються відірвання східніх районів Боснії на користь „Великої Сербії".

Бойові дії сербів викликали нову хвилю втікачів. Тепер працівники ООН організовують евакуацію мешканців мусулманського анкляву Прєдор, де сотні мусулман і хорватів стали жертвами сербських бойовиків, що напали на місто.

Спостерігачі підкреслюють, що обіцянки лідера боснійських сербів Радована Караджіча притягати до кримінальної відповідальности причетних до вбивства мирних громадян є насправді демагогією. Виглядає, що з приходом весни серби мають намір відвоювати нові території від мусулман, а нерішучість Заходу тільки заохочує їх.

В АМЕРИЦІ

У ПОНЕДІЛОК, 4-ГО КВІТНЯ, Уряд президента Билла Клінтона намагався зліквідувати загальне враження, що ЗСА є цілковито обоятними до долі боснійського міста Ґоражде, яке є загрожене сербами, не зважаючи на те, що Організація Об'єднаних Націй обіцяла охоронити це місто. Це враження було викликане відповіддю секретаря Департаменту оборони Вілліямом Перрі, який у неділю сказав, що Вашінґтон не має наміру вжити військової сили для оборони Ґоражде чи його зайняття сербами. Критики уважають, що така настанова ЗСА може бути тільки „зеленим світлом для сербів до дальших наступів". ООН має в пляні перевести 800 українських вояків, що є в рядах миротворчих військ ООН, до Ґоражди, а Вашінґтон завжди підкреслював те, що ужиє повітряних збройних сил для оборони миротворчих військ.

ПОТВЕРДЖЕННЯ ТОГО, що весна вже зробила свій солідний крок у ЗСА, це започаткування бейзболового сезону. Цього року сам президент Билл Клінтон у понеділок, 4-го квітня, кинув перший м'яч у Клівленді, де відкрито новий стадіон місцевої дружини „Індіянів". Цього ж дня його дружина Гілларі Родгам-Клінтон започаткувала гру бейзболу чикаґської дружини „Кабс" на тамтешньому стадіоні.

ДЖЕЙМС Б. МЕКДУҐАЛ, спільник президента Билла Клінтона та його дружини Гілларі у спекулятивних діях нерухомостей „Вайтвотер" є кандидатом до Конґресу ЗСА. Дж. МекДуґал, якому сповнилось 53 роки, постійно твердить, що Билл і Гілларі Клінтони не зробили жодного нелеґального вчинку, вкладаючи разом з ним гроші у розбудову нових житлових будинків у 1978 році. Він сказав, що буде відповідати на всі питання пов'язані з аферою „Вайтвотер" і в той спосіб спростує всі закиди і обвинувачення супроти Клінтонів.

АНАЛІТИКИ СТВЕРДЖУЮТЬ, що Уряд президента Билла Клінтона без великого шуму і розголосу розпочав енерґійну боротьбу з убогістю в країні. Вони уважають, що це є найбільшою спробою за останніх 20 років. Найперше це можна зауважити у збільшенні фондів на існуючі програми і вишколи. Крім того, збільшено фонди для відновлення мешканевих приміщень і будування нових, які будуть доступними для малоплатних осіб і їхніх родин.

У СВОЄМУ ЗВІТІ про світове розповсюдження наркотиків Державний департамент стверджує, що ніґерійці з допомогою свого уряду розвинули світову мережу достави наркотиків, з чого за їхніми підрахунками до ЗСА попадає 40 відсотків героїни. Цей звіт в дійсності є річним оглядом вирощування і торгівлі наркотиками, де зокрема підкреслюється драстичний зріст розповсюдження наркотиків кримінальними групами Росії. Ці останні розповсюджують героїну з Центральної Азії, Афганістану, Пакістану та Ірану, де вирощування героїни зростає.

КОЛИ ВІДОМЕ виробництво військової техніки і зброї Ґрамман з осідком на Лонг Айленді в Ню Йорку тому місяць вирішило шукати об'єднання з іншим виробництвом, щоб зберегти себе в ці важкі часи після „холодної війни", то одним із перших зацікавлених була корпорація Мартін Марієтта. Одначе переможцем у цих досить скомплікованих фінансових стосунках вийшла корпорація Нортроп, запропонувавши 2.1 біл. дол., що приблизно виносить по 62 дол., за кожний уділ. Мартін Марієтта прпонували за кожний уділ Ґраммана по 55 дол. Хоча керівники Ґраммана уважають, що зробили дуже корисну продаж-об'єднання, то для їхніх працівників це незаперечні познаки наступаючих змін, які на думку багатьох спостерігачів закінчаться втратою праці для багатьох.

ЗГІДНО З ДОВІРОЧНИМ меморандумом про плян президента Билла Клінтона стосовно цілковитого переоформлення системи допомоги потребуючим, то кошти будуть далеко більшими, як виглядало на початку. Нові числа виказують, що впродовж наступних 10 років це може коштувати майже 58 біл. дол., більше, як цього сподівалися. З уваги на ці додаткові видатки пов'язані зі згаданим пляном і інші непередбачені труднощі, президент Б. Клінтон і його адміністрація знову стоять перед питанням як цьому зарадити, бо ідеться тут не тільки про плани, але про одну із головних передвиборчих обіцянок.

У СВІТІ

ПІВНІЧНА КОРЕЯ неґативно зареаґувала на заяву голови Ради безпеки ООН Жана-Бартрана Меріме, який закликав Пйонґянґ допустити до своїх ядерних об'єктів інспекторів Міжнародної аґенції в питаннях атомової енерґії (НАҐАТЕ). Представник північнокорейського міністерства закордонних справ звинуватив Раду безпеки в тому, що вона „рухається в руслі американської політики ворожого ставлення до КНДР". Щодо МАҐАТЕ, то Пйонґянґ погрожує „звести рахунки" зі секретаріятом аґенції за те, нібито вона „відверто приєднується до акції ЗСА проти Північної Кореї".

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Афганістану Гульбеддін Гекматіяр заявив, що неґайна резиґнація теперішнього президента країни Бурганудділа Раббані є єдиною можливістю для відновлення миру. За два роки братовбивства в Афганістані загинуло понад 11,000 осіб. Під час зустрічі з представниками місії ООН Г. Гекматіяр закликав до створення тимчасового уряду, в якому не братимуть участи лідери ворогуючих груп муджаґедінів. Він також запропонував відвести всю тяжку зброю від Кабулю і припинити взаємні ракетні обстріли.

ФІНСЬКА ТЕЛЕВІЗІЯ зацитувала висловлювання голови Ліберально-демократичної партії Росії Владіміра Жириновського про те, що Фінляндія наживе собі в особі Росії ворога, якщо спробує стати членом НАТО. „Тримайтеся якнайдалі від НАТО і всіх інших військових союзів, спрямованих проти Росії", — остеріг фінів В. Жириновський в інтерв'ю для Юлейсрадіо. Він також „пообіцяв", що „російські і німецькі війська будуть воювати на фінській території".

ІСЛЯМСЬКІ ЕКСТРЕМІСТИ в Альжирі застрілили генерального директора альжирського Товариства Червоного Півмісяця Садека Седукі. Протягом минулого місяця вони вбили 14 військовослужбовців і 57 цивільних осіб. За той же час сили безпеки знищили 350 бойовиків Іслямського фронту порятунку. А від початку збройного протистояння в країні загинуло майже 3,500 осіб.

ЗБРОЙНІ СИЛИ Іраку ведуть рішучий наступ на півдні країни проти шіїтських повстанців. Як інформує агентство ІРНА з Теґрану, тисячі іракських родин перейшли кордон Іраку, рятуючись від режиму Саддама Гуссейна. Як відомо, безуспішну боротьбу з Гуссейном шіїти ведуть від 1991 року.

В НЮ ЙОРКУ ВІДКРИТО ЦЕНТР ДОПОМОГИ ПРИЇЖДЖИМ З УКРАЇНИ

Ню Йорк (О. К.) — Тут в приміщенні товариства „Самопоміч", при 98 Друга авеню, на другому поверсі відкрито так потрібне для новоприїжджих з України бюро порад і допомоги п. н. Український Міжнародний Центр „Паллада".

Як вияснюють організатори цього центру, вони вибрали назву грецької богині тому, що саме вона сприяла безпеці, і охороняла людей у різних скрутних обставинах. Таке саме завдання поставили собі Володимир Поліщук, Олег Березовський і Роман Явний, що є основниками центру.

Виходячи з правильного заложення, що через невідрадні обставини в Україні багато нових іміґрантів, часових чи постійних, приїжджає до ЗСА і тут зустрічається з великими труднощами у пристосуванні до нових і чужих обставин та вимог життя і не знає де шукати поради, власники центру рішили заступити дотеперішню тимчасову чи спорадичну поміч, яку дають поодинокі українці ЗСА.

Нова хвиля іміґрантів відчуває поміч своїх ближніх чи навіть деяких українських організацій, але все це досі не було нікким наладнане. Про брак всебічної поради і допомоги для новоприїждих писав вже неодин раз щоденник „Свобода". Відомо також, що приїжджі з України нерідко досі були змушені шукати правної чи іншої поради у вирішенні своїх проблем в неукраїнських бюрах, розуміється за оплатою, часом дуже високою.

Тому ініціятиву цієї трійці, з якої двоє осіб на власній шкірі пережили усі труднощі пристосування і полагодження усіх іміґраційних справ, треба привітати якнайтепліше і побажати новій корпорації багато успіхів. Як інформують ініціятори, вони полагоджують усі потрібні справи, як пошук праці, виповнення іміґраційних форм, об'єднання родин, дозвіл на працю в ЗСА, „ґрін карти", громадянство тощо. В бюрі можна також зробити потрібні до документів світлини, відбитки пальців, отримати переклад документів на англійську мову чи виготовити письма до державних установ України. Центр має вже також добрі культурно-бизнесові контакти з Україною і сприяє полагодженні зв'язків, а також дає різні послуги членам громади з терену ЗСА — запрошення, візи, квитки на літаки, зустріч на летовищах Києва та Львова, транспорт автами, квитки на поїзди до будь-якого міста України, винайм мешкань для гостей у всіх обласних містах, лікування в курортах тощо.

Члени новоствореної корпорації підкреслюють, що усі ці послуги виконується за мінімальними оплатами.

Тепер, до речі, центр провадить працю пов'язану з іміґраційною льотерією, що має відбутися літом цього року. Як відомо, вперше Уряд ЗСА дозволив брати участь в такій лотерії громадянам України. В льотерії можуть виграти як ті, що живуть в Україні, так і ті, що зараз находяться на терені ЗСА, навіть нелеґально. Є сподівання, що у цій лотерії візьме участь досить велика кількість українців, які захочуть покористуватися порадою та поміччю у виповненні відповідних паперів. Тому корпорація „Паллада" просить усіх зацікавлених висилати на адресу центру коверт з відворотною адресою та чеком на 10 дол. Це допоможе зареєструвати дану людину та вислати її неґайно потрібну анкету з поясненням

(Закінчення на стор. 3)

ВИПРОДАЖ ЗБІРКИ СВ. П. Д-РА ВЕРЕША

Ню Йорк. — Випродаж картин та скульптур із збірки св. п. д-ра Василя Вереша відбудеться тут у неділю, 10-го квітня, в ґалерії ОМ-УА, 136 Друга аве., 4-ий поверх. Від год. 1-ої до 2-ої по полудні — огляд картин, о год. 2-ій — ліцитація.

ФІЛЬМ ПРО ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ

Савт Бавнд Брук, Н. Дж. — Тут у неділю, 10-го квітня, в Центрі Української Культури відбудеться прем'єра нового фільму про Українську Православну Церкву в Україні та ЗСА. Програму провадитиме продюсер фільму, режисер з України Олександер Ігнатуша. Початок о год. 1-ій по полудні. Ціна вступу — 5 дол., зараховується у вартість відеокасети, яку можна буде придбати. Імпрезу влаштовує фірма „Зуба" — дистрибютор фільму в ЗСА, Канаді та Австралії.

SVOBODA UKRAINIAN DAILY СВОБОДА УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holydays by the Ukrainian National Association, Inc at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні:
(202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send adress changes to "Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку-$22.00, на 3 місяці-$12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незамовлені матеріали повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.
За зміст оголошень Редакція не відповідає

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Ліквідація залишків „холодної війни"

Відомо, що дуже швидко після закінчення Другої світової війни розпочався період „холодної війни", що її неначе символом стала „залізна завіса", що ділила комуністичний і вільний світи. Холодна війна закінчилася ще за урядування Міхаїла Ґорбачова, коли усамостійнилися усі шість сателітних країн і автоматично перестав існувати ворожий Заходові бльок Варшавського пакту. Але все ще існувала в Америці заборона вивозу до колишніх країн СССР, його сателітів та комуністичного Китаю численних виробів промислу, особливо з ділянки телекомунікації. За обширним комунікатом британського інформаційного Аґенства Ройтера з Вашінґтону — Америка рішила скасувати ті обмеження свого експорту до всіх колишніх членських країн СССР з Росією на першому місці і до Китаю, якому Америка за урядування Джорджа Буша признала була статус найбільш упривілейованої країни, щоб впливати на лібералізацію тамтешнього режиму співпрацею, а не репресіями.

Американський промислово-торговельний світ вдоволений таким рішенням Уряду Билла Клінтона, бо переведена тим Урядом радикальна редукція бюджету на оборону країни із скасуванням якого десятка військових баз і припиненням замовлення Пентагону прерізних промислових виробів — болюче вдарило по промислі і спричинило поважний зріст безробітних. Скасування отих обмежень для експорту різних удосконалених виробів, зокрема комп'ютерів, частинно може направити ситуацію, бож балянс американської закордонної торгівлі болюче дефіцитний. Усе ж — заборону вивозу всіх таких прецизних фабрикатів збережено у відношенні до кількох країн, які займаються міжнародним тероризмом, і відмовляються від міжнародної контролі їхніх змагань до здобуття зброї масового винищуванням. Такими країнами є Ірак, Іран, Куба і Лібія. В останньому часі Америка погрожує економічними санкціями північній Кореї.

Скасування вищезгаданої торговельної заборони — логічне і розумне. Але надії на більйонові користі з такого експорту можуть розчарувати, особливо в найближчому часі. Трудність успішної закордонної торгівлі Америки та інших високоупромисловлених держав дуже проста: всі колишні комуністичні країни в Европі переживають все ще глибоку економічну кризу, вони бідні, їхні державні гроші мало або цілком безвартісні. Це стосується особливо України з її „карбованцем" (купоном), Росія із рублем, що його вартість щодня змінюється, чи польський „злотий", що його треба мати буквально мільйонами, щоб купити щось путнє. У Чехії, де найбільший порядок, американський товар має і матиме найбільшого суперника у продуктах сусідньої Німеччини.

Підхід Америки і всієї „великої сімки" до країн европейського Сходу дуже дивний: вони всі вбачають у ньому потенціяльний терен збуту їхніх промислових продуктів, але нічого конкретного не роблять, щоб облегшити тим країнам їхню економічну скруту, яка постала і все ще існує як наслідок поверх 70-літнього комуністичного режиму і його марксистської економіки. Після Другої світової війни Америка рятувала поруйновану Німеччину „Пляном Маршалла". „Німецьке чудо" довело до такого розквіту німецького промислу й торгівлі, що вона стала одним із членів — „великої сімки".

Правда, якби в Україні існував правопорядок, якби там існувала пошана для закону і якби персональний еґоїзм і погоню за наживою заступив державницький розум — можна було б уже власними силами зібрати фундамент під власну валюту, гривню, але воно зводиться до сумного „якби".

Олександер Серафин

ЗАХІДНЯ ПІВКУЛЯ СТАНЕ ВІЛЬНИМ РИНКОМ

Договір, який був підписаний між ЗСА, Канадою та Мехіко відносно вільної торгівлі (НАФТА), вже працює від 1-го січня 1994 року. Адміністрація Клінтона тепер роздумує над тим, щоб поширювати цей договір на західню півкулю, тобто зробити її зоною вільної торгівлі, з початком наступного століття. Цей простір остаточно включав би 750 мільйонів населення. Цю справу також розглядають Канада і Мехіко.

Цей плян задовільнив би бажання держав Південної Америки, як також покращив би можливість американським експортам в ці країни, ринки яких швидко зростають. Такий плян може запропонувати президент Клінтон на конференції 34-ох провідників західньої півкулі, яка має відбутися на весні ц. р. Хоча подробиці ще не вироблені, головною метою ЗСА є дати цим державам дороговказ у членство цієї торговельної зони.

Деякі країни вже з'єднуються і творять малі торговельні зони, — три до чотирьох країн. Вашінґтон вважає, що з'єднання цих малих зон у одну — велику є відповідальністю ЗСА.

Процес створення такої зони може статися різними шляхами. Приймання по одній державі нараз, може бути одним з них. Чіле, про що мова буде пізніше, було б перше, бо зробило найбільше поступу в ринкових реформах. Кілька років пізніше стали б членами інші держави, між якими передовою є Колюмбія, а останньою у цій групі є Бразилія. Інші стали б 10 років пізніше.

Другий підхід, міг би бути через творення груп країн вільної торгівлі і їх приймання. Наприклад, Арґентина, Бразилія, Уругвай і Параґвай. Ще інший спосіб міг би бути прийняттям усіх країн нараз. Цей підхід, гальмував би непотрібно найбільше поступові країни.

Вважають, що Чіле буде наступною країною, яка стане членом НАФТА, правдоподібно, при кінці 1995 року. Договори з Чіле в цій справі пічнеться вкоротці. Канадський міністер торгівлі вважає, що Чіле є очевидним кандидатом у членство НАФТА.

У 1993 році, Чіле експортувало майже 9.5 блн. дол. і імпортувало 10.63 блн. дол. товарів, Европа була найбільшим ринком для його експортів, або 26 відс. До Азії експортовано 24 відс., а до Південної і Північної Америк по 22 відсотки. Минулого року, найбільше (14 відс.) зросла торгівля з Північною Америкою. Цей ріст спричинило економічне відновлення у ЗСА. Головними товарами експорту є мідь і сільсько-господарські продукти.

Протягом перших шести тижнів ц. р., Чіле експортувало більше товарів ніж імпортувало. Незважаючи на це позитивний торговельний вислід, передбачають, що за цілий рік 1994, Чіле імпортуватиме на один мільйон більше ніж експорувати. Північна Америка була найбільшим джерелом імпортів Чіле (25 відс.), або на суму 2.7 блн. дол. Друге місце займала Европа (23 відс.)

Під час перебування автора в Чіле з початком березня, загальний економічний настрій був дуже позитивний. Висловлювали задоволення з більших закупів і вищих цін на мідь, які платять ЗСА. Вислови задоволення були також із політичної ситуації, бо саме тоді відбувався урочистий вступ Едуарда Фреі, вибраного демократичним способом, на посаду нового президента. Минулі чотири роки були переходовим періодом від мілітарного до цивільного уряду.

Сильний економічний ріст від другої половини 1980 років знизив безробіття до нижче 5 відс. Уряд зобов'язався викоренити убозтво. Від 1989 року число убогих, за його дефініцією, зменшилося з п'ять до три з половиною мільйона. Чіле має біля 14 мільйонів населення. Офіційна мінімальна платня є 100 дол. на місяць, але багато робітників заробляє менше і не отримує медичної та інших пільґ.

Другою державною програмою є помагати творити малі підприємства і тим самим давати роботу населенню. Третьою програмою уряду є піднести життєвий рівень убогих, даючи допомогу тим, що її дійсно потребують. Державні видатки на освіту і медичну опіку значно збільшилися останніми роками. Не всі державні програми є однаково ефективними. Одначе є серйозні спроби держави допомогти вбогим покращити їхнє життя.

Головним конкурентом Чіле є Колюмбія з населенням 13 мільйонів, якої імпорти минулого року виносили 13 блн. дол. Більшість імпортів становили американські продукти. Економічний ріст Колюмбії минулого року був 5 відс.

Колюмбія підписала договори стосовно вільної торгівлі зі своїми сусідами і плянує підписати з іншими країнами Південної і Центральної Америки і остаточно стати членом НАФТА.

За даними Всесвітнього банку, 70 відсотків усіх інвестицій ЗСА поза її кордонами, цього десятиліття, було в Південній Америці і на Караїбських островах на західній півкулі.

Петро Часто

ПРОБЛЕМИ ТОЛЕРАНТНОСТИ НЕ ІСНУЄ

Київська газета „Правдиве Слово" вмістила статтю авторитетного російського поета, депутата Державної думи Івана Іванова, в якій є ось такі знамениті слова: „Ми, росіяни, повинні зрозуміти українців..."

Правда, хочеться вщипнути себе за ніс? Щось такого! Чи ж не сниться це нам? Якби український купон враз зрівнявся в ціні з американським доляром, то й це нас менше вразило б. Трапляються ж несподіванки на білому світі!

Не хвилюйтеся — я пожартував. Нема ніякого Івана Іванова, а є український поет Іван Драч, який виступив зі статтею „Україна і Росія: перспективи взаємин" у московській „Нєзавісімой Ґазєтє". І в ній, звичайно, є ці слова: „Ми, українці, повинні зрозуміти росіян..."

Тебе, читачу, звичайно, не дивує це моє „звичайно"? Адже ж так і має бути, що щире бажання зрозуміти іншого завжди йде від нас, українців. Бо ми такі є — ми нездатні когось образити, ми боїмося навіть подумати, що можемо комусь на ногу наступити, ми готові вгоджати й останнє віддати, аби тільки довкола панували мир і благодать. Така наша національна психічна природа, і чи пишаємося нею чи встидаємося, вона є явищем дивовижним. Можна сказати, йдеться про міжнародний феномен. Після того, скільки потатарська Росія взяла від побогданової України — всю церковну і світську науку (згадаймо хоч би, що найбільший російський вчений Михайло Ломоносов вчився в Києво-Могилянській Академії, що науковим дорадником Петра І був українець Теофан Прокопович, а закарпатські українці Михайло Балудянський та Василь Кукольник давали лекції з права Миколі І та його братові), і після того, що вона, у відяку, дала Україні — зруйнувавши Січ, запровадила кріпацтво, відтак накинула зашморг большевизму, споганила селянство колгоспами, вигубила мільйони українських хліборобів голодом, для найкращих людей заснувала ҐУЛаґи, викорінила релігійну і родинну мораль, привчила пити горілку як воду і писати на рідного брата доноси, а ці всі „дари" довершила Чорнобилем — після цього всього наші духовні й інтелектуальні провідники закликають нас „розуміти росіян".

А що ж нам залишається? — відповість мені опонент. Мовляв, географії не змінимо, Україна приречена на сусідство з Росією, і жити у приязні — приємніше і правильніше, ніж у ворожнечі. А подруге, бажання і здатність зрозуміти, здатність простити — це ознака не слабкости, а духовної зрілости й сили. Цим українці засвідчують, що є старим, змудрілим у довгих віках і тисячоліттях народом.

Дуже гарні тези. Тільки за останні роки так багато написано — від белетристики до поважних наукових праць — про давність нашого народу, про нашу „трипільську" генезу, про безпосередню нашу причетність до сумерійської культури, до індійських аріїв, до „нібито" шведського, а насправді „нашого" Одина, і до напису на могилі античного царя Енея, що стає аж страшно. Може ми такі старі, що вже втомилися й жити? Погорбилися наші душі від часу? І саме тому ми, замість молодої, одчайдушної волі до життя, сиромудро сюсюкаємо, намовляючи один одного до всепрощення і всезрозуміння?

Ось типовий приклад: „Ключовою для націоналізму є формула, що записана в пункті 8 Декалогу: „Ненавистю і безоглядною боротьбою прийматимеш ворогів Твоєї нації". Це формула любови до свого через ненависть до чужого... Концепція сучасного цивілізованого патріотизму має виходити з моделі „сприяння бажаному", тобто з формули: „Любов до свого через толерантність до чужого". Слова ці належать Мирославові Мариновичеві, колишньому дисидентові, чистосердечному демократові-гуманістові. Однак читаючи цей вислів, годі позбутися враження, що його розуміння гуманізму якесь неповне, адже навіть для захмарного ідеаліста це забагато — замість приймати життя таким, як воно є („впізнаю тебе, життя, приймаю і вітаю дзвоном щита!") пропо

(Закінчення на стор. 3)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Леонід Грабовський

Твір Шнітке у виконанні О. Слободяника

У 1979 році Альфред Шнітке, широковідомий російсько-німецький композитор, написав Концерт для фортепіяну з оркестрою. Призначався він для піяніста Валерія Крайнєва, професора Московської консерваторії, що потребував тоді нового твору для своїх виступів.

Під той час Шнітке перебував у зеніті свого творчого розгону. Його, добре тренованого й досвідченого автора музики до фільмів і драматичних вистав, який жив тоді у Москві (тепер в Гамбурзі, Німеччина), оточувала слава дисидента в музиці, одного з тих, хто насмілився протистояти компартійному диктатові й ідеологічним репресіям суп роти мистецтва. Адже кількома роками раніше він і справді зазнав брутальної, образливої нагінки з боку режиму: передова стаття партійного офіціозу „Правда", яка була присвячена засудженню й компромітації „антипартійної" паризької постановки опери Чайковського „Пікова дама" (її здійснив один з найяскравіших театральних діячів 60—70 років у Москві, Юрій Любімов), називала Шнітке, що доклав був рук до серії запланованих режисером радикальних змін та адаптацій музики Чайковського, нікому невідомим „композиторишкой". І день публікації отої грубої вихватки, що міг би для киянина чи львів'янина коштувати праці й заробітку на життя щонайменше, а то й принести багато гірші неприємності, для мешканця Москви Шнітке став початком його раптової й широчезної популярности серед інтеліґенції у совєтській столиці й далеко поза її межами, аж до музичних кіл Західньої Европи. Композиторові телефонували режисери театрів та кіностудій, благаючи написати музику до вистави чи фільму. Провідні дириґенти й інструменталісти наввипередки й заздалегідь замовляють Шнітке нові твори. А за „залізною завісою", в „соціялістичних" країнах, його музику виконували якби всупереч, наперекір усім заборонам і утискам, подиктованим Москвою.

Отож, композитор був неначе наелектризований силовими полями слави й популярности, і його праця посувалася уперед напрочуд стрімко. Не встигав був висохнути атрамент на щойно викінченій партитурі, як Шнітке з головою кидався у ще більш амбітний твір, сповнений нових, несподіваних, часто — парадоксальних ідей. Серед усіх цих композицій Фортепіяновий концерт — 1979 року виглядав неначе щось досить цікаве, але не головне. Увагу привертали насамперед симфонії та кончерто ґроссо — найбільш улюблені ним жанри, де композитор висловився з великою, часто — вражаючою переконливістю.

Нам невідомо, чи повторив проф. Крайнєв виконання Концерту після його прем'єри взимку 1979 року. Зате, за якийсь час твір цей почав посідати щораз помітніше місце в репертуарі Олександра Слободяника старшого. Від 1989 року й досьогодні Фортепіяновий концерт Альфреда Шнітке був заграний українським піяністом більш як 10 разів. Його чули слухачі Берліну, Гамбурґу, Бонну (Німеччина), Зальцбурґу (Австрія), Туру (Франція), Києва і Львова (Україна), Москви й Санкт-Петербурґу (Росія), Атен (Греція), Йоганнесбурґу (ПАР), Гонконґу, а також Ню Йорку, Чикаґо, Філядельфії. У виконанні Слободяника „чудові кульмінації (твору) були направду електризуючими", писав критик Джеймс Острейч з Ню Йорк Таймсу". „Слободяник грав з абсолютним переконанням", зазначав інший. „Концерт Шнітке поєднує красу, потужні кульмінації та піяністичні дива", не щадив захвату третій...

Уважаємо, що для такого переможного маршу твору Шнітке через країни й континенти талант О. Слободяника причинився вирішальною мірою. Але й сама музика, як-ніяк, мусить бути чогось варта. Як видається, головним чинником і запорукою її успіху є яскраво драматична форма Концерту, насичена вщерть потужними контрастами. Цікаве й винахідливе піяністичне письмо, що ним послужився композитор, аж ніяк не становить демонстрації чистої віртуозности; воно націлене на якомога переконливе „деклямування" головніших, провідних музичних ідей. Партитура твору містить низку несподіваних, оригінальних деталів; вона поєднує, здавалося б, цілковито несумісні музичні світи, що уособлюють непримиренні конфлікти, які роздирають на шматки сучасний світ, а з ним і людську душу. Чуємо, бо в музиці Концерту алюзії не лише до підсовєтського життя, але й усієї західньої цивілізації з її історичним досвідом і аж ніяк не оптимістичними проекціями на майбутнє. Можна сказати, що всі твори Шнітке є трагічні тією чи іншою мірою, і Концерт для фортепіяну з оркестрою не становить винятку серед них.

Подаємо до відома читачів, що найближчими днями Концерт Шнітке знову прозвучить — на цей раз в Морріставні, Н. Дж. Участь беруть: New Philharmonic, дириґент Леон Гайман, соліст — Олександер Слободяник, Адреса: The Morris Museum, 6 Normandy Heights Road, Morristown, N. J.. Початок: субота, 9-го квітня — о 8 год. вечора, неділя, 10-го квітня — о 7 год. вечора.

За квитками та дальшими інформаціями слід звертатися на число телефону: (201) 377—2982.

Анатолій Гороховський

СУМНА ІСТОРІЯ

II

Мій співбесідник не сподівався почути таку відповідь, його ніби вдарило струмом високої напруги. Він схопився з крісла і, ткнувши в мене вказівним пальцем, вигукнув:

— Знаєте що я вам скажу: ви не серйозна людина, ще не встигли обдумати поставлене перед вами питання, як відразу даєте заперечну відповідь. В цьому випадку доречно згадати російську приказку „Не поглядев в святцы, да бух в колокола". Чи неправда, сказано ніби про вас?

— Пробачте, але погодитися з вами не можу.

— Чому?

— Тому, що з такими пропозиціями до нас вже неодноразово зверталися і ми мали можливість їх всебічно вивчити. Ось один з арґументів, який підтверджує наше становище в цьому питанні. На львівській маґістралі працює 130,000 залізничників, з них понад 110,000 — українці, які цілком слушно вважають своєю рідною мовою українську. Тому переводити газету на російську мову не вважається необхідністю, а якщо таке рішення буде прийнято ЦК, то наші читачі оцінять його, як насильство над їх волею.

— Ба, знайома пісня, її співають всі українські буржуазні націоналісти, — вигукнув інструктор. — З усього видно, що ви в одній упряжці з ними. Цікаво, дуже навіть цікаво бачити перед собою редактора газети, який не підтримує політичної лінії ЦК.

— Навіщо відразу ярлики наліплювати, не розібравшись що до чого, — обурився я. — Ось саме тут доречне те російське прислів'я, на яке ви посилалися.

То була якраз та краплина, яка переповнила келех. Інструктор, не приховуючи своєї ненависти до мене, схопив телефон і набрав номер свого шефа:

— Тут у мене редактор „Львівського Залізничника", на жаль, розмова з ним закінчилась безрезультатно. Що далі накажете робити? Зрозумів, відразу направляю його до вас.

Широкий яскраво-червоний килим вів до кабінету Леоніда Кравчука. По дорозі до нього я намагався уявити як виглядатиме, а головне чим закінчиться зустріч з ним? Мені видавалося, що ніякі арґументи, якими вони не були б переконливими, не можуть протистояти курсові на русифікацію, взятому у ті роки на Україні, А в тім, чого на світі не буває...

На відміну від інструктора, який всім своїм єством демонстрував неповагу до мене, Леонід Кравчук зустрів привітно, навіть руку подав. Я сів у запропоноване крісло і відчув ніби засвітився вогник сподівання.

— Мені сказали, що ви не погоджуєтеся з нашою пропозицією,— почав Л. Кравчук. — Вважаю, що це добре коли у людини є своя думка і вона може її відстоювати. Просив би вас викласти її, говоріть відверто, обіцяю: якщо переконаєте, то стану вашим союзником. Домовились?

Відверто кажучи, я не був готовий до такого повороту справи і спочатку навіть трохи розгубився, однак незабаром подолав нерішучість і виклав все, що наболіло:

— Я знаю, що ви, шановний Леоніде Макаровичу, родом з Рівенщини і тому певно на собі відчули, що таке національний гніт, вам добре відомо про тривалу боротьбу українського народу за те, щоб діти могли вчитися рідною мовою, щоб українці мали свої газети та журнали, свою літературу, своє національне мистецтво. І коли з'явилась така можливість, то було б гріхом позбавляти львівських залізничників можливости читати свою газету рідною мовою.

Л. Кравчук уважно слухав мене, ро[illegible] короткі записи. Коли я скінчив, то перш за все поцікавився:

— Скажіть, будь ласка, який зараз тираж газети?

— 42,000, тобто кожен третій працівник маґістралі є передплатником „Львівського Залізничника". Це найбільший тираж серед транспортових видань країни.

— Виходить, що ми правильно зробили, коли підтримали клопотання громадськости залізниці про нагородження газети грамотою Президії Верховної Ради України. Якщо пам'ять мене не зраджує, то і вас не забули відзначити?

— Так, мені було присвоєно звання „заслужений працівник культури України".

— Тепер мені зрозуміло чому так активно виступаєте проти російської мови.

— Та я...

— Не треба, це я так жартома сказав, а ви, напевно, сприйняли всерйоз. Між іншим, як поставилося Міністерство Шляхів до того, що газета видається українською мовою?

— Я міг би одним словом відповісти на це запитання, однак якщо дозволите, то розповім про один інцидент, який має безпосереднє відношення до проблеми, яку обговорюємо.

— Будь ласка, я слухаю.

— В минулому році в Москві відбулася нарада редакторів газет, скликана Міністерством Шляхів. Доповідач — заступник міністрів по кадрах— закликав нас потроїти зусилля, мобілізуватися і тому подібне. Одним словом, лунав набір стандартних закликів і трафаретних гасел. Виступаючи у дебатах, я дозволив собі трохи скритикувати міністерство за відсутність належної уваги до транспортної преси. Це не сподобалося високому чиновнику і, не давши мені закінчити виступ, почав з'ясовувати чому йому ні разу не попадалася до рук газета Львівської залізниці. — Напевно, лінуєтесь висилати її... Чекаю вашого по[illegible], — [illegible].

(Закінчення на стор. 3)

Стипендійний Фонд ім. Марії Квітковської

У пошану та пам'ять св. п. д-р Марії Квітковської Світова Рада Суспільної Служби СКУ проголошує Стипендійний Фонд ім. Марії Квітковської, призначений студентам суспільних наук та споріднених дисциплін, які навчаються в університетах України.

Св. п. д-р Марія Квітковська, колишня голова СФУЖО, велика прихильниця розбудови суспільної служби, була довгі роки членом Екзекутиви Світової Ради Суспільної Служби СКВУ, а від 1979 року до 1984 року першим заступником голови Світової Ради Суспільної Служби СКВУ. Проголошення Стипендійного Фонду ім. Марії Квітковської дає нагоду багатьом вшанувати пам'ять св. п. Марії Квітковської. Ця нагода на зложення пожертв для підтримки фонду буде повторена кожного року у січні, в річницю відходу на вічний спочинок св. п. д-р М. Квітковської. Фонд є частиною Однодолярового Місячного Фонду Світової Ради Суспільної Служби СКУ.

Датки можна висилати на адресу: World Council of Ukrainian Social Services, 2118A Bloor St., West, Toronto, Ont. M6S 4J8, Canada.

ОДИН В'ЯЗЕНЬ, який мав багато років просидіти в голляндській тюрмі за торгівлю наркотиками, вийшов на волю в такий оригінальний спосіб: він заявив прокуророві, що вкрав з музею міста Ґертогенбоска дві картини знаменитого мистця Вінсента Ван Ґоґа — „Селянки, що сидять" та „Водяний млин у Ґеннеті" — і готовий повернути їх, якщо його звільнять з тюрми. Картини, отже, повернулися в музей, а чи повернувся в'язень до торгівлі наркотиками, покищо невідомо.

ЗВИЧАЙНІ РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

членів

УКРАЇНСЬКОЇ ФЕДЕРАЛЬНОЇ КРЕДИТОВОЇ КООПЕРАТИВИ „САМОПОМІЧ" у Філядельфії

відбудуться

в неділю, 17-го квітня 1994 р. о год. 2-ій по пол.

в залі

УКРАЇНСЬКОГО ОСВІТНЬО-КУЛЬТУРНОГО ЦЕНТРУ

при

700 СІДАР РОВД, ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па.

• Реєстрація членів почнеться о год. 1-ій по пол.

Прохається членів принести членську книжечку.

ДИРЕКЦІЯ

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу ЧИКАҐО, Ілл.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

в суботу, 16-го квітня 1994 р. о год. 12-ій пол. в залі Українського Культурного Осередку

2247 W. Chicago Avenue, Chicago, Ill.

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу Члени Управи Окружного Комітету, Конвенційні Делеґати, та по два делеґати наступних Відділів

17, 22, 51, 100, 103, 106, 107, 114, 125, 131, 136, 139, 157, 176, 190, 220, 221, 243, 250, 259, 301, 379, 395, 399, 423, 425, 452, 472.

Гостей, Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо

ПРОГРАМА НАРАД

1. Відкриття і схвалення порядку нарад
2. Ствердження правосильности зборів
3. Вибір Президії
4. Відчитання і прийняття протоколу з попередніх Загальних Зборів
5. Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії
6. Дискусія над звітами і їх прийняття
7. Вибір нової Управи
8. Слово головного предсідника УНСоюзу УЛЯНИ ДЯЧУК
9. Плян праці на біжучий рік
10. Внески і запити
11. Закриття Загальних Зборів

У нарадах візьмуть участь

Уляна Дячук, головний предсідник УНС

Ґльорія Пашен, заст. головного предсідника УНС

Інж. Анатолій Дорошенко, головний контролер УНС

Гелен Олек Скат, головна радна УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ

Павло Олексюк, голова

Юліян Юринець, заст. голови

Стефан Вербовий, касир

С. Падковська виступить в КАМІ Голл

В неділю, 10-го квітня, о год. 3:30 по полудні візьме участь в концерті для талановитих дітей, який влаштовує Ліґа учителів музики в Ню Йорку в КАМІ Голл, учениця УМІ кл. Таїси Богданської 9-літня Софійка Падковська. Вона прийнята до концерту після конкурсу і виконає „Китайську сценку" В. Шерра. Софійка є ученицею школи св. Івана Хрестителя в Нюарку, активна пластунка і танцює в школі Роми Прийми-Богачевської. Вона є членом УНС.

С. Падковська

БЕЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ І КНИЖКИ НЕ БУДЕ УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ!

Проблеми...

(Закінчення зі стор. 2)

нується такий собі „гуманістичний" коляпс: всі один одному простили, позіхнули і пішли спати.

Тим часом цілком очевидно, що М. Маринович занадто вільно інтерпретує „Декалог", кажучи, що це „формула любови до свого через ненависть до чужого". Зовсім не про чуже там йдеться: „Ненавистю і безоглядною боротьбою прийматимеш *ворогів Твоєї нації*". Чуже і вороже — це абсолютно різні речі, невже це ще треба доводити? Тому й висновок мораліста, котрий хоче бути „більшим католиком, аніж Папа Римський", не стосується ситуації, яку має на увазі „Декалог". Ніхто ніколи, навіть з числа найбільших українських радикалів, не відкидав „толерантности до чужого". Але як бути з ворожим? Чи виправдана толеранція в цьому випадку?

В російського письменника Олексія Толстого, першого з трьох Толстих, того, що не приховував гріхів свого народу, є презнаменитий вірш про камерґера Деларю — м'якотілого французика, котрий своєму вбивці, коли той вийняв ніж з-між ребер, відповів у „толерантному дусі": „Який чудовий у вас кинджал"

Прощати — гарно і спасенно для обох сторін. Не сім, а сімдесят сім разів, вчить Христос, будь готовий простити — але тільки тоді, коли до тебе сімдесят сім разів прийдуть з каяттям. Чи хтось із нас чув про каяття від росіян?

У той час, коли І. Драч пише, що „ми тепер можемо закласти основи розумного, справедливого, мирного і взаємовигідного співіснування, передусім російського й українського народів", „Московскіє Новості", також дуже демократична і толерантна газета, любенько будує новоімперські пляни: „Якщо економічний розвиток Росії буде успішнішим, ніж в інших колишніх республіках, то в майбутньому Росія може погодитися прийняти до свого складу у статусі країв ті незалежні республіки, які про це попросять. Це буде вже зовсім інша держава: не централізована імперія з ієрархією етносів, а союз вільних територій, населених громадянами, а не особами якоїсь національности". Теж „гуманізм" — „союз вільних територій", на яких українці, ще не встигши усвідомити самих себе, стануть „громадянами, а не особами якоїсь національности".

І не думаймо, що Росія справді буде, скромно опустивши очі, чекати, поки її „попросять". В Жириновський, теперішній російський месія, не чекаючи другої тури українських виборів, уже заявив: „Голосування показало, що Східня Україна хоче бути з Росією і вона буде з нею".

На щастя, Іван Драч, як і багато „чистих гуманістів", пройшов у самому собі тисячорічну дорогу в розвиткові свого національного „я", й тепер засвідчує себе вправді зрілим, діялектичним українцем, готовим до миру, до співжиття зі світом, в тому числі і з Росією — але не в її животі: „Мнимі успіхи русофільської пропаґанди, наприклад, на сході України, є оманливими, якщо на них вибудовувати стратеґію територіяльного роздирання нашої держави за мовною ознакою. Словом, я закликаю до прогнозування наслідків сьогоднішніх дій — наслідків як для України, так і для Росії. Всі ми знаємо ціну мітинґової евфорії, мінливости настроїв і водночас стійкости підставових якостей і особливостей етнічних спільнот. Оскільки українці-русини у свій час вже русифікували північні князівства і тепер не збираються вдруге українізувати Росію, то ми маємо право і обов'язок довести до всіх таку інформацію: Росія ніколи не переможе Україну".

В цьому ясному висновку все поєднується — і толерантність, і миролюбність, і певність себе — виглядає, наша нація вже встала з колін.

В Ню Йорку...

(Закінчення зі стор. 1)

як її виповнити. Після отримання цієї анкети підприємство „Паллада" перешле її вже далі у відповідний час, без ніякої іншої додаткової оплати. Для пояснення організатори підприємства подають, що у зв'язку з цією акцією постановили започаткувати спеціяльний фонд допомоги іміґрантам, який буде використовуватись на навчання дітей, вивчення англійської мови, професійне навчання та інше. Організатори „Паллади" надіються, що охочі будуть надсилати датки на цей так потрібний фонд і про нього буде звітовано у пресі.

Бюро „Паллади" відкрите кожного дня, за виїмком понеділка від 10-ої ранку до 7-ої вечора, а в неділю від 11-ої ранку до 5-ої по полудні; tel.: (212) 387-8683.

Комітет для відзначення 100-ліття УНС

влаштовує

Ювілейний концерт з нагоди

100-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

в Чикаґо

Сентер Іст заля, 7701 Лінкольн аве., Північ Скокі, Ілл.

НЕДІЛЯ, 17-го КВІТНЯ 1994 РОКУ, год. 2-га по пол.

УЧАСТЬ БРАТИМУТЬ:

- КАПЕЛЯ БАНДУРИСТІВ ім. Тараса Шевченка (Дітройт);
- ПАВЛО ПЛІШКА (бас);
- ХОР „СУРМА"

та мистці: ГОРОДИСЬКА, співачка МЕЛАНІ, піяніст ОЛЕГ КІШКА

Квитки: по 20-15-10 дол. — продаються в українських установах, при церквах та в секретаріяті УНС.

Сумна історія

(Закінчення зі стор. 2)

Я переконав, що газета надходить до міністерства своєчасно, та справа у тому, що „Львівський Залізничник" видається українською мовою, якою не володіє заступник міністра, тому його підлеглі відправляють часопис до архіву...

— Чому газета видається українською мовою? Хто дозволив? Самостійної України захотілось львівським бандерівцям, — лютував заступник міністра. — Хіба вам, редакторе, невідомо, що на залізничному транспорті, як і у совєтській армії офіційною мовою є російська. Даю вам місяць, щоб покінчити з відвертим націоналізмом. Зрозуміли? Чекатиму повідомлення про виконання цього наказу.

— І яка ж була реакція на те, що газета продожувала виходити українською мовою? — поцікавився Л. Кравчук.

— На наше щастя незабаром цього високопоставленого міністерського чиновника відправили на заслужений відпочинок.

Варто навести ще такий факт: з 32 газет, що виходять на залізницях країни, лише львівська видається національною мовою, а всі решта — російською.

Коли я закінчив говорити, Л. Кравчук ще якусь хвилину продовжував роздумувати над щойно почутим. Потім він підвівся з крісла підійшов до мене і піднесеним голосом сказав:

— Ви мене переконали, газета повинна виходити українською мовою, тут двох думок не може бути. Бажаю вам і всьому колективові редакції нових творчих успіхів, добра і правди.

• • •

З часу подій, описаних у моїх спогадах, минуло близько 20 років. Як склалася подальша доля „Львівського Залізничника"? Це питання може цікавить багатьох читачів і тому мені доведеться принаймні коротко відповісти на нього. Найперше варто сказати, що не зважаючи на теперішні важкі часи, газета живе, творить, вносить свій вклад у побудову нової щасливої України.

До того треба додати, що часопис, який я редаґував протягом 23 років, став справжнім університетом виховання журналістичних кадрів. Я міг би назвати десятки імен працівників редакції, знанних за межами Львівщини. Пошлюся лише на кілька моїх колишніх колеґ. Ось, наприклад, фотокореспондент „Львівського Залізничника" Василь Пилип'юк став редактором українського фотомистецького журналу „Світло й тінь", він автор кількох книг художньої фотографії, висвітлював офіційну візиту президента України Леоніда Кравчука до ЗСА.

Колишній мій заступник Євген Федорів (син відомого українського письменника Романа Федоріва) очолює тепер у Львові видавництво „Червона Калина", яке відоме у Америці багатьма цікавими книгами з історії України.

Кілька років працював в редакції талановитий Роман Кудлик, який тепер є заступником головного редактора республіканського журналу „Дзвін".

Поселившись в Америці, я не пориваю зв'язків з рідною мені газетою, час від часу дописую до неї. Користуючись нагодою, просив би залізничників українського походження встановити контакти з редакцією, газету дуже цікавить як живуть і трудяться працівники сталевих маґістралей ЗСА.

Глибоко переконаний: якби у двобої за рідну мову редакція зазнала б у свій час поразку, то газета зів'яла б, адже її позбавили б коріння. Не забуваймо, що крона не може жити без коріння.

БРАТСТВО КОЛ. ВОЯКІВ 1. УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ УНА

Станиця в Ліґайтоні, Па.

ділиться сумною вісткою з громадянством, Комбатантами, та Побратимами, що у вівторок 29-го березня 1994 р. по тяжкій недузі відійшов у вічність наш побратим, поручник 1-ої Української Дивізії УНА

сл. п.

МИРОСЛАВ ПРОНЧАК

довголітній член, та член Управи Станиці.

Опечаленій родині покійного складаємо щире співчуття.

УПРАВА СТАНИЦІ
у Ліґайтоні, Па.

Ділимось сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що в суботу 2-го квітня 1994 р. упокоївся в Бозі на 95-му році трудолюбивого життя наш дорогий ТАТО, ДІДО і ПРАДІД

бл. п.

СТЕПАН КУЗЬМА

кол. стрілець УГА

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбудуться в суботу, 9-го квітня 1994 р.;

ПАРАСТАС год. 9-та ранку в похоронному заведенні Коцюбинського 305 Іст Джірард аве., Філядельфія, Па.

Год. 10-та — заупокійна св. Літургія в катедрі Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії, Франклін ст., Філядельфія.

Тлінні останки спочинуть на цвинтарі св. Марії, Факс Чейс, Па.

Горем прибиті:
син — ГРИГОР з дружиною ІРЕНОЮ і дітьми: МАРТОЮ, ЮРКОМ, ЗЕНЕЮ і МАРІЙКОЮ та їхніми родинами
син — МИХАЙЛО з дружиною МАРІЄЮ і дітьми: КАТРЕЮ, СТЕПАНОМ, ЛЕСЕЮ і НУСЕЮ та їхніми родинами
родина та приятелі в америці та в Україні.

Просимо згадати покійного у своїх молитвах, а замість квітів жертвувати на Фонд Сиріт в Україні — Союз Українок.

РОСІЯ ОСТЕРІГЛА японських риболовів, що їхні кораблі будуть заарештовуватися, якщо вони ловитимуть рибу в районі тих чотирьох островів Курильської мережі, котрі Росія загарбала після Другої світової війни. Командуючий російською прикордонною територією віце-адмірал Ніколай Кудінов заявив, що японські риболови так часто „порушують російський морський кордон", що на запровадженні великої грошової кари щодо них Росія може мати „добрий бизнес".

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, дня 6-го січня, 1994 року на Свят Вечір, відійшов від нас найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, ШВАҐЕР

бл. п.

інж. ЮРІЙ ДАЧИШИН

Цією дорогою бажаємо скласти найсердечнішу подяку всім, хто в нашому родинному горю прийшов нам з поміччю і потіхою.

Від серця плинуча подяка високо-Преосвященному Владиці Іннокентієві Лотоцькому та парохові катедри св. о. Миколая у Чикаґо, Всечеснішому о. Климчукові, за їхні відвідини хворого, та за відслуження похоронних обрядів в каплиці, й Служби Божі в катедрі і на похоронах.

Найщиріша подяка д-рові Ліді-Клодницькі Процик, котра постійно лікувала покійного під час його довгої недуги на серце. Рівнож подяка, д-рові Василеві Лончині, який продовжив життя покійного операцією на серце.

Сердечна подяка хорові „Славута" за відспівання похоронних відправ у каплиці.

Окрема подяка усім промовцям, голові П.У.Н-у, редакторові Юрієві Карманинові з Торонто, д-рові Іванові Лесейкові, Ірені Камінській та інженерові Стефанові Куропасеві, довголітньому товаришеві, за їхні теплі згадки та зворушливі слова.

Щире спасибі похоронному заведенні Музика і Син за їхнє взірцеве переведення похорону.

Дякуємо усім членам УВО і ОУН, та добрим друзям, які попрощали в останнє покійного та прибули так численно на похорон.

Подяка родині, друзям, 101-му Відділові СУА за вінки та квіти і численні пожертви на св. Літургії і за висловлення співчуття.

Особливе спасибі за телефонічні та листовні співчуття які надійшли з Ню Йорку, Дітройту, Гантеру та Фльориди.

В пам'ять покійного зложено на
ФОНД ШКОЛИ св. о. Миколая — 300 дол.
ФОНД РУХУ, перевибори в Україні — 250 дол.;
ДІТИ ЧОРНОБИЛЯ — 100 дол.;
ФОНД ТОВАРИСТВА УКРАНІСЬКОЇ МОВИ (ТУМ) — 75 дол.

Дякуємо всім жертводавцям на Служби Божі, та всім котрі зложили пожертви на добродійні цілі.

Нехай Всевишній винагородить вас сторицею.

дружина — МАРІЯ ГАРАСОВСЬКА-ДАЧИШИН
дочка — ХРИСТИНА ТАРАН з чоловіком ВІКТОРОМ
внуки — МИХАЙЛО і
— НАТАЛКА ТАРАНИ

Ділимося сумною вісткою з уродженцями села Запитів, що 27-го березня 1994 р. помер співредактор Комітету Історії нашого села

св. п. д-р

ПАВЛО СЕНИЦЯ

Після Панахиди в місті його останнього проживання в Ньюпорт Нюс, Фла., та заупокійних Богослужб в церкві свв. Володимира і Ольги в Чикаґо, 30-го березня 1994 р. тлінні останки спочили на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Опечаленій
вдові — МЕЛЯНІЇ та
дітям — ЮРІЄВІ і
— ХРИСТИНІ з родинами
висловлюємо щирі співчуття.

ЗА КОМІТЕТ — Михайло Бойко
д-р Іван Кіндрат

З глибоким болем і сумом повідомляємо, приятелів і знайомих, що у вівторок 5-го квітня 1994 р. по тяжкій недузі з волі Всевишнього відійшов від нас у вічність на 69-му році життя наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ, ШВАҐЕР І СВАТ

бл. п.

ЗЕНОН КОЗАК

Народився в Долині біля Стрия, колишній старшина дивізії „Галичина" — 1-ої УД УНА.

Залишив у глибокому смутку:
дружину — ЛІДУ
дочку — ХРИСТЮ з мужем ДЖАНОМ
сина — АНДРІЯ з дружиною ХРИСТЕЮ
внучку — ІРИНУ
сестер — ХРИСТИНУ і
— КАЗИМИРУ з мужем в Польщі
шваґрів — ЄВГЕНА і
— ВОЛОДИМИРУ ШИПАЙЛІВ
сватів — ВОЛОДИМИРА І КАТРУСЮ ВОЛОВОДЮКІВ.

ПАРАСТАС у неділю 10-го квітня 1994 року о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Burnadz Memorial Home, 371 Lakeview Ave., Clifton N.J.

ПОХОРОН в понеділок 11-го квітня 1994 року о год. 9-ій ранку на цвинтар св. Андрія Первозванного в С. Баунд Бруку Н.Дж.

Замість квітів на свіжу могилу Зенка родина просить складати пожертви на: СУСПІЛЬНУ СЛУЖБУ КОМБАТАНТІВ УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ в НЮ ЙОРКУ

Загальні збори 7-го Відділу ООЛ

У неділю, 20-го березня ц. р. у приміщенні Українського Народного Дому в Джерзі Сиmі, Н. Дж., відбулися загальні збори 7-го Відділу Організації Оборони Лемківщини (ООЛ). Збори вікрив голова Відділу Іван Ґресь. У вступному слові голова привітав представників організацій, а саме: Марійку Дупляк, голову Головної Управи ООЛ, голову 1-го Відділу ООЛ в Ню Йорку Теодора Малиняка та Зенона Войтовича, представника 3-го Відділу з Пассейку Маріяна Коша, як рівнож представників місцевих організацій: від УККА Зенка Гальковича, голову ООЧСУ Василя Геву, заступника голови СУМ Дмитра Воха та голову Відділу СУА Стесі Сибі. До президії вибрано Зенка Гальковича на голову, Павла Фугу на секретаря, а до почесних членів запрошено Марійку Дупляк та Т. Малиняка.

Протокол з попередніх загальних зборів прочитав Павло Фуга. Протокол був дуже детально опрацьований, загальні збори прийняли його без змін. За працю 7-го Відділу ООЛ звітував голова Іван Ґресь. Він проаналізував перехід праці за минулу каденцію, котра увінчалася успіхами, однак і були недотягнення, але, сказав голова, ми завсіди старалися виконувати наш плян праці згідно з нашими можливостями. Сьогодні, сказав голова, наш відділ обходить 10-ту річницю свого існування, і протягом 10-ти років ми придбали для нашого відділу понад 30 тисяч долярів, з котрих понад 28 тисяч було призначено на розбудову наших церков та громадських і молодечих організацій по різних країнах світу, де живуть українці.

Другим звітодавцем був фінансовий секретар відділу Петро Лукачин. Він сказав, що річний прихід був 3,800 долярів, а розхід 3,464 дол. У касі залишилося з річного приходу 336 долярів. Звіт секретаря подав Павло Фуга, за контрольну комісію звітував Петро Андрійчак. Тому що до дискусії над звітами ніхто не зголосився, П. Андрійчак запропонував зборам уділити абсулюторію уступаючій управі з похвалою.

До привітів голова президії Зенко Галькович попросив Марійку Дупляк, голову Головної Управи Організації Оборони Лемківщини. Вона привітала присутніх на зборах від Головної Управи ООЛ, а також подякувала голові та членам Відділу за тісну співпрацю з Головною Управою в користь українського народу, а особливо за допомогу виселенцям Лемківщини за так званою „Акцією Вісла". Потім голова поділилася інформаціями з першого з'їзду Світової Федерації Лемків, що відбувся в Україні. З'їзд був дуже успішним, а наша делеґація з Америки була в складі 28 осіб. Ми, сказала голова, були дуже активні під час з'їзду. Делеґати зустрічалися з представниками уряду, преси, телебачення і радіо та закликали наш уряд вжити заходів щодо повернення нашого народу на свої землі, що їх позбавила ганебна „Акція Вісла".

Відтак привіти ще зложили голова 1-го Відділу ООЛ Ню Йорку Т. Малиняк, від 3-го Відділу ООЛ Пассейк Маріян Кош, голова місцевого відділу УККА Зенко Галькович, голова ООЧСУ Василь Гева, заступник голови осередку СУМ Дмитро Вох та голова Відділу СУА Стисі Сибі. Після привітів голова номінаційної комісії Павло Фуга запропонував перевибрати цю саму управу на чолі з Іваном Ґресьом. Пропозицію загальні збори одноголосно схвалили перевибором управи Відділу.

Голова президії подякував зборам за взірцевий успіх у проведенні нарад та попросив голову Івана Ґреся до заключного слова. Голова подякував зборам за довір'я до нього та просив надалі співпрацювати на добро відділу та громади.

Загальні збори закінчено співом національного гимну.

Дмитро Вох

Загальні збори кредитівки в Дітройті

Загальні збори кожної організації — це своєрідна її сповідь перед громадою про діяльність протягом року. Цю повинність сповняє кредитівка „Самопоміч" з повним задоволенням. Бо звіт цей виказує на постійний її ріст, потверджений збільшенням числа її членів, зростом її активів, високою дивідендою, постійним поширюванням послуг, що в наслідках зміцнює довір'я членів в правильність і фаховість її господарки.

Про це говорив 19-го березня 1994-го року на Загальних зборах голова дирекції Любомир Липецький із оправданим вдоволенням. Він звернув увагу членства на це, що орудування 77,000,000 дол. їх грошей, в сьогоднішньому світі великої складности, вимагає в першій мірі обізнання з фінансовим ринком та безперервного слідкування за напрямом його розвитку.

Протягом останнього року кредитівка зазнала великого організаційного росту, закупивши два відділи кредитівки стейту Фльорида, що збільшило кількість її членів на 206, а вклади на 840,116 дол., які за шість місяців зросли понад 2,000,000. Мотивом цього кроку було бажання запевнити дальше існування цих двох відділів та поширення послуг для їхніх членів.

Довгої і наполегливої праці вимагало встановлення можливості та способів пересилки американських грошей в Україну через банкову мережу, що знайшло цілковите схвалення з боку наших членів і надзвичайно позитивний відгук нечленів. За два місяці кредитівка вислала на Україну понад 19,000 дол.

Раціональна господарка спонукала перенести бюро кредитівки на заході Детройту до бюра кредитівки „Будучність", як також відпустити цій кредитівці частину свого бюра в Гемтремку. Дві конференції, організовані спільно з Українським Народним Союзом, запізнали членів із способами зарядити своїм майном на випадок смерті. Своїми оголошеннями кредитівка фінансово підтримувала різні суспільні почини. Для контракту з членами, що мешкають поза Мишиґгном, встановлено безплатний телефонічний зв'язок — так званий „800 toll free number".

Від початку свого існування кредитівка виплатила своїм членам 41,664,864 дол. у формі дивіденди. На закінчення голова Любомир Липецький подякував членам дирекції, комітетові, головному управителеві та працівникам за гармонійну співпрацю.

З черги звітував скарбник Володимир Гупалівський. Цілий фінансовий звіт він висвітлював на екрані, пояснюючи кожну точку. З його звіту члени довідалися, що активи кредитівки виносять 77,170,434 дол. резерви виносять 6,415,318 дол., зароблено 4,372,4533 дол. у формі дивіденди виплачено 2,543,219, а надвишки виносить 925,392 дол. Він закликав членів позичати гроші в кредитівці на всякі потреби, а не затягати боргу в склепах, бо основну суму прибутків приносять інвестиції, а не відсотки від позичок. Він звернув увагу членів на поважну суму резерв, що запевняє стабільність цієї установи.

Із звіту голови контрольної комісії Стефана Ґломба виходило, що праця кредитівки проходила в рамках законів, встановлених федеральним урядом.

На ряд питань, порушених в дискусії, відповідав голова Любомир Липецький. Забирали голос Стефа Король, Микола Лаврин, Ігор Король, Мирон Воронович, Михайло Томин і Христина Липецька. Були питання про ріст резервованого фонду, висоту дивіденди, суму грошей, призначених на дотації. Живу дискусію викликав новий спосіб виборів членів до дирекції. З поданих вияснень виходило, що новий спосіб запевняє можливість перевірки фаховости і кваліфікацій поданих кандидатів, що дозволяє членам вибрати найбільш кваліфікованого кандидата.

Голова номінаційної комісії Володимир Баран подав прізвища трьох кандидатів до дирекції на наступні три роки. Ними були Адріян Блюй, Зенон Василькевич і Любомир Липецький. Інших кандидатов не було, так що їх було і вибрано.

На другий день, в неділю, відбувся бенкет, яким успішно провадив Ігор Козак. Короткий звіт з успішної праці і осягів минулого року подав голова дирекції Любомир Липецький. Володимир Гупалівський привітав членів від ЦУКА. Досвідчений в цих справах член дирекції Ярослав Конопада заповнив розвагову частину бенкету музичною групою „Галичани", з відомим співаком Ігорем Богданом, який своїм співом та поведінкою дуже сподобався зібраним гостям.

На першому засіданні новообраної дирекції розділено функції в такий спосіб: інж. Ігор Козак — голова, д-р Олександер Серафин — заступник голови, Володимир Гупалівський — касир, інж. Любомир Липецький — секретар.

Володимир Баран

Шевченківські святкування в Міннеаполісі

Дня 13-го березня ц.р. в Українсько-Американському Центрі в Міннеаполісі, Мінн., відбулося урочисте відзначення 180-ої річниці від дня народження генія України Тараса Шевченка, влаштоване заходом відділів УАКРади та УККА Міннесоти.

Свято вікрила голова УАКРади Люба Менжега. Вірш „На вічну пам'ять Котляревському" Т. Шевченка продеклямувала Ольга Хоролець. Доповідь-реферат прочитала Оксана Соловей. Потім був виступ ансамблю бандуристів ОДУМ-у під керівництвом Григорія Полеця. „Слова Шевченкові" О. Кобець продеклямувала Світлана Прокоп'юк. Вокальний жіночий ансамбль „Євшан Зілля" виконав пісні на слова Т. Шевченка „По діброві вітер виє", музика Є. Козака, „Садок вишневий коло хати, музика Криченка та „На що мені чорні брови", музика Банковського, музичний керівник Кіра Цареградська, акомпаніямент — Аня Гриневич. На закінчення виступив громадський хор „Дніпро" під керівництвом Кіри Цареградської, виконавши декілька пісень на слова Т. Шевченка: „Думи, мої", музика Є. Козака, „Встає хмара з-за лиману", музика Г. Китастого, „Ой одна я, одна", музика Є. Козака, „Бандуристе, орле сизий", обробка Я. Орлова, „Реве та стогне" обробка Авдієвського. „Заповіт", музика К. Стеценка. Акомпаніятор — Аня Гриневич англомовне пояснення до пісень давала Марія Гриневич.

В неділю, 20-го березня, в українській православній церкві св. Михаїла була відслужена Панахида за спокій душі Тараса Г. Шевченка.

Відтак відбулося Шевченківське свято, влаштоване українською школою при церкві св. Михаїла. Свято відкрив голова батьківського комітету Василь Коваленко. Усі діти школи брали участь у святі з деклямаціями та співом. Як звичайно, найкраще писалися Наталка Кушнір та її братік Марко у спільній деклямації „Шевченкова присяга". Учні 1-ої кляси приспівали пісню „Поклін Тарасові", а дівчатка Розанна Щетина, Мирослава Гаврилюк, Христя Залуцька і Галина Яр відспівали пісні „Була собі Маруся", „Віють вітри", „Тече річка невеличка". На скрипці Мирослава Гаврилюк виконала сольову точку Генделя, а Розанна Щетина і Талія Ортіз-Крогстад виконали на скрипках дует „Концерт на дві скрипки" Баха.

Доповідь: „Тарас Шевченко — приятель дітей" прочитали Галина Яр і Розанна Щетина. Молодша група бандуристів ОДУМ-у під керівництвом Гриця Полеця виконала пісні „Зійшов місяць" і „Думи мої". На закінчення присутні відспівали „Заповіт Шевченка".

Потім був буфет, приготований батьківським комітетом Школи Українознавства. Присутні мали нагоду провести час в дружній розмові.

Ольга Змага-Хоролець

ЗМІНА АДРЕСИ

До Адміністрації „Свободи"

30 Montgomery Street ■ Jersey City, N.J. 07302

Прошу змінити мою адресу:
„Свободи" ☐ „Українського Тижневика" ☐ „Веселки" ☐

Моя СТАРА АДРЕСА була:
Число Відділу (якщо член УНС) ....
Ім'я і прізвище ....
Адреса ....
....

Моя НОВА АДРЕСА така:
Ім'я і прізвище ....
Адреса ....
....

На зміну адреси проситься ОБОВ'ЯЗКОВО ДОЛУЧИТИ $1.00.
ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ ВІД 1-2 ТИЖНІВ